

νταούλι

νταούλι κ. **νταβούλι**, **το**, ουσ. [<τουρκ. *danul*], μεγάλο τύμπανο που συνοδεύει συνήθως δημοτικά όργανα. (Λαϊκό τραγούδι: με **νταούλια** και ζουρνάδες, θα καούν οι μαχαλάδες).

- γίνομαι νταούλι, πρήζομαι, ιδίως από το πολύ φαγητό και, κατ' επέκταση, παχαίνω: «έφαγα τόσο πολύ, που έγινα νταούλι || όλο το καλοκαίρι μαμ, κακά και νάνι, ήρθα κι έγινα νταούλι».

- έφαγε όσες τρώει το νταούλι, έφαγε πάρα πολύ ξύλο, ξυλοκοπήθηκε άγρια: «πήγε να κουνηθεί στον τάδε κι έφαγε όσες τρώει το νταούλι». Από την εικόνα του λαϊκού οργανοπαίχτη που χτυπάει συνέχεια το νταούλι του. Συνών. έφαγε όσες τρώει το χταπόδι.

- ο γύφτος, ώσπου να χαρεί, έσπασε το νταούλι, βλ. λ. γύφτος.

- την κάνω νταούλι (ενν. την κοιλιά μου), την πρήζω από το πολύ φαγητό: «δεν μπορώ να φάω ούτε μπουκιά, γιατί την έκανα νταούλι».

- της την έκανα νταούλι (ενν. την κοιλιά της), την άφησα έγκυο, την γκάστρωσα: «τώρα που της την έκανες νταούλι, θα 'χεις προβλήματα με τους δικούς της».

- τον κάνω νταούλι, τον ξυλοφορτώνω τόσο άγρια, που τον πρήζω από το ξύλο: «κάποια στιγμή τον άρπαξε στα χέρια του και τον έκανε νταούλι».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας